

1. Ustawa o komornikach sądowych

z dnia 22 marca 2018 r. (Dz.U. 2018, poz. 771)

Tekst jednolity z dnia 9 grudnia 2019 r. (Dz.U. 2020, poz. 121)¹

(zm.: Dz.U. 2019, poz. 2070; 2020, poz. 288)

Spis treści

	Art.
Rozdział 1. Przepisy ogólne	1–10
Rozdział 2. Powoływanie i odwoływanie komorników	11–24
Rozdział 3. Prawa i obowiązki komorników	25–41
Rozdział 4. Zastępstwo komornika	42–56
Rozdział 5. Likwidacja kancelarii	57–64
Rozdział 6. Aplikanci komorniczy	65–128
Oddział 1. Egzamin wstępny	65–87
Oddział 2. Aplikacja	88–103
Oddział 3. Egzamin komorniczy	104–128
Rozdział 7. Asesorzy	129–148
Rozdział 8. Koszty działalności egzekucyjnej komornika i zasady prowadzenia kancelarii	149–164a
Rozdział 9. Nadzór nad komornikami	165–194
Rozdział 10. Samorząd komorniczy	195–221
Rozdział 11. Odpowiedzialność dyscyplinarna	222–260
Rozdział 12. Zmiany w przepisach	261–279
Rozdział 13. Przepisy przejściowe i dostosowujące	280–304
Rozdział 14. Przepisy końcowe	305–306

Rozdział 1. Przepisy ogólne

Art. 1. [Zakres przedmiotowy] 1. Ustawa określa:

- 1) zasady pełnienia służby na stanowisku komornika sądowego, zwanego dalej „komornikiem”,
- 2) prawa i obowiązki komorników,
- 3) zasady naboru do zawodu komornika i przygotowania do wykonywania tego zawodu,
- 4) funkcjonowanie samorządu komorniczego,

¹ Tekst jednolity ogłoszono dnia 27.01.2020 r.

5) zasady sprawowania nadzoru nad komornikami i samorządem komorniczym

– z uwzględnieniem konieczności zapewnienia należytego wykonywania zadań państwa w zakresie sprawnej, skutecznej i rzetelnej egzekucji sądowej.

2. Minister Sprawiedliwości realizuje politykę państwa w zakresie zadań powierzonych komornikom.

Art. 2. [Komornik jako funkcjonariusz publiczny] 1. Komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym.

2. Komornik podlega nadzorowi sądu oraz nadzorowi odpowiedzialnemu prezesa sądu rejonowego, przy którym działa, zwanego dalej „prezesem właściwego sądu rejonowego”.

3. Komornik przy wykonywaniu zadań kieruje się dobrem wymiaru sprawiedliwości oraz interesem publicznym.

Art. 3. [Czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym]

1. Komornik jest organem władzy publicznej w zakresie wykonywania czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym. Czynności te wykonuje komornik, z uwzględnieniem wyjątków przewidzianych w ustawach.

2. Czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym oraz inne ustawowe zadania komornik wykonuje osobiście. W przypadkach przewidzianych w ustawach komornik może zlecić wykonywanie określonych czynności asesorowi komorniczemu, zwanemu dalej „asesorem”. Zlecenie wykonywania tych czynności jest dopuszczalne jedynie w celu przygotowania do wykonywania zawodu komornika.

3. Komornikom powierza się następujące zadania:

- 1) wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach o roszczenia pieniężne i niepieniężne oraz zabezpieczenie roszczeń, w tym europejskich nakazów zabezpieczenia na rachunku bankowym, z uwzględnieniem wyjątków przewidzianych w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.);
- 2) wykonywanie innych tytułów wykonawczych oraz tytułów egzekucyjnych, które podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej bez zaopatrywania ich w klauzulę wykonalności;

- 2a)² wykonywanie postanowień o zabezpieczeniu środka dowodowego oraz postanowień nakazujących wydanie środka dowodowego w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej;
- 3) wykonywanie postanowień o zabezpieczeniu spadku lub sporządzenie spisu inwentarza;
 - 4) wykonywanie zadań określonych w innych ustawach.

4. Komornik, poza zadaniami określonymi w ust. 3, wykonuje następujące czynności:

- 1) na zlecenie sądu albo wniosek powoda zobowiązanego przez sąd na podstawie art. 139¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego – osobiście doręcza bezpośrednio adresatowi zawiadomienia sądowe, pisma procesowe oraz inne dokumenty sądowe za potwierdzeniem odbioru i oznaczeniem daty, albo stwierdza, że adresat pod podanym adresem nie zamieszkuje;
- 1a) na zlecenie podmiotu, o którym mowa w pkt 1, podejmuje czynności zmierzające do ustalenia aktualnego adresu zamieszkania adresata;
- 2) sporządza protokół stanu faktycznego;
- 3) na wniosek organizatora licytacji – sprawuje urzędowy nadzór nad dobrowolnymi publicznymi licytacjami, z przybicciem najniższej lub najwyższej oferty.

5. Na czynności komornika, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, przysługuje skarga do sądu rejonowego. Przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, w szczególności art. 759 § 2 i art. 767–767⁴, stosuje się odpowiednio. Zażalenie na postanowienie sądu nie przysługuje, z wyjątkiem postanowień w przedmiocie kosztów komorniczych.

6. Czynności sądu, o których mowa w ust. 5, może wykonywać także referendarz sądowy.

Art. 3a. [Doręczenie osobiste przez komornika] 1. Doręczenia, o którym mowa w art. 3 ust. 4 pkt 1, komornik dokonuje w terminie 14 dni od dnia otrzymania zlecenia.

2. Jeżeli adresata nie zastano przy próbie doręczenia, komornik ustala, czy adresat zamieszkuje pod wskazanym adresem. W tym celu komornik może żądać niezbędnych informacji od podmiotów wymienionych w art. 761 § 1¹ pkt 13 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego pod rygorem przewidzianym w art. 762 tej ustawy. Treść dokonanych ustaleń komornik wciąga do protokołu, do którego przepis

² Art. 3 ust. 3 pkt 2a dodany ustawą z dnia 13.02.2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 288), która wchodzi w życie 1.07.2020 r.

art. 809 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli próba doręczenia okaże się bezskuteczna, a zgodnie z ustaleniami komornika adresat zamieszkuje pod podanym adresem, w oddawczej skrzynce pocztowej adresata umieszcza się zawiadomienie o podjętej próbie doręczenia wraz z informacją o możliwości odbioru pisma w kancelarii komornika oraz pouczeniem, że należy je odebrać w terminie 14 dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. Jeżeli pod wskazanym adresem zastano dorosłego domownika adresata, o możliwości odbioru pisma poucza się dodatkowo tego domownika. W przypadku bezskutecznego upływu terminu do odbioru pisma, pismo uważa się za doręczone w ostatnim dniu tego terminu, a komornik zwraca pismo podmiotowi zlecającemu doręczenie informując go o dokonanych ustaleniach oraz o dacie doręczenia.

4. Jeżeli próba doręczenia okaże się bezskuteczna, a zgodnie z ustaleniami komornika adresat nie zamieszkuje pod wskazanym adresem, komornik zwraca pismo podmiotowi zlecającemu doręczenie informując go o dokonanych ustaleniach. To samo dotyczy przypadku, gdy komornikowi mimo podjęcia wymaganych czynności nie udało się ustalić, czy adresat zamieszkuje pod wskazanym adresem.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 4, komornik udziela podmiotowi zlecającemu informacji o dokonanych ustaleniach przez nadesłanie kopii protokołu.

Art. 3b. [Ustalenie aktualnego adresu zamieszkania adresata] W przypadku zwrotu przez komornika pisma, o którym mowa w art. 3a ust. 4, podmiot zlecający może wystąpić do tego komornika z wnioskiem o podjęcie czynności zmierzających do ustalenia aktualnego adresu zamieszkania adresata. W tym celu komornik może żądać niezbędnych informacji od podmiotów wymienionych w art. 761 § 1¹ pkt 3–6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

Art. 4. [Zakres i sposób sporządzania protokołu stanu faktycznego] Protokół stanu faktycznego, o którym mowa w art. 3 ust. 4 pkt 2, jest zapisem naocznych spostrzeżeń komornika poczynionych w toku osobistych oględzin. Przedmiotem protokołu nie mogą być spostrzeżenia poczynione na podstawie dostępnych komornikowi rejestrów i innych publicznych źródeł informacji, jak też hipotezy dotyczące określonych zjawisk, relacji oraz związków przyczynowo-skutkowych. W toku osobistych oględzin komornikowi nie wolno stosować środków przymusu ani przełamywać oporu osób uczestniczących w czynnościach. Przepis art. 809 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.

Art. 5. [Elementy składające się na tytuł komornika] Komornik używa tytułu: „Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym... Kancelaria Komornicza nr ... w ... ” z podaniem imienia i nazwiska oraz adresu kancelarii komorniczej.

Art. 6. [Zasady używania pieczęci przez komornika] 1. Komornik używa okrągłej pieczęci urzędowej z godłem Rzeczypospolitej Polskiej, wskazującej w otoku pełnioną funkcję, sąd rejonowy, przy którym działa, siedzibę kancelarii oraz oznaczony cyfrą rzymską jej numer porządkowy. Komornik używa również pieczęci imiennej.

2. Zastępca komornika używa pieczęci urzędowej zastępowanego komornika oraz własnej pieczęci imiennej, z zaznaczeniem, że działa w zastępstwie.

3. Obowiązek używania pieczęci nie dotyczy pism w postaci elektronicznej.

Art. 7. [Ustawowa definicja kancelarii komorniczej] 1. Komornik, w ramach pełnionej służby, organizuje indywidualną kancelarię komorniczą, zwaną dalej „kancelarią”.

2. Kancelaria to zespół osób i środków materialnych służących do obsługi komornika w zakresie powierzonych mu zadań i czynności.

3. Siedziba kancelarii znajduje się w rewirze komorniczym, zwanym dalej „rewirem”, w którym komornik został powołany.

4. Komornik może prowadzić tylko jedną kancelarię. Komornik nie może tworzyć filii kancelarii, oddziałów ani innych jednostek organizacyjnych służących jej obsłudze.

5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb nadawania numerów porządkowych kancelariom oraz sposób gromadzenia i przetwarzania informacji w tym zakresie przez właściwe organy nadzoru, mając na względzie zapewnienie przejrzystości numeracji oraz zagwarantowanie właściwego przepływu informacji między organami nadzoru.

Art. 8. [Wykaz komorników, rewiry komornicze] 1. Komornik działa na obszarze swojego rewiru, z uwzględnieniem art. 10.

2. Rewirem jest obszar właściwości sądu rejonowego, przy którym działa komornik.

3. W rewirze może działać więcej niż jeden komornik.

4. Komornicy, których siedziby kancelarii są położone w obszarze właściwości nowo utworzonego sądu rejonowego, z chwilą jego utworzenia stają się z mocy prawa komornikami przy tym sądzie.

5. Jeżeli w obszarze właściwości nowo utworzonego sądu rejonowego nie ma siedziby kancelarii, do czasu powołania komornika w tym rewirze, czynności egzekucyjne wykonują komornicy dotychczas właściwi.

6. W przypadku zniesienia sądu rejonowego komornicy dotychczas działający przy tym sądzie stają się z mocy prawa komornikami przy sądzie, który swoją właściwością objął obszar właściwości zniesionego sądu.

7. Minister Sprawiedliwości na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości prowadzi i na bieżąco aktualizuje wykaz komorników, w którym wskazuje rewiry położone w obszarach właściwości poszczególnych sądów apelacyjnych, imiona i nazwiska komorników działających w tych rewirach oraz numery porządkowe, siedziby i adresy ich kancelarii.

8. Prezes sądu rejonowego na stronie internetowej sądu prowadzi i na bieżąco aktualizuje wykaz komorników działających przy tym sądzie, w którym wskazuje imiona i nazwiska komorników oraz numery porządkowe, siedziby i adresy ich kancelarii. Wykaz podaje się również do publicznej wiadomości na tablicy informacyjnej w budynku sądu rejonowego.

9. W przypadku gdy w danym półroczu zaistnieją przesłanki odmowy przyjmowania przez komornika spraw z wyboru, na stronie internetowej sądu niezwłocznie zamieszcza się stosowną wzmiankę o tym fakcie. O zaistnieniu tych przesłanek komornik niezwłocznie powiadamia, w formie pisemnej, prezesa właściwego sądu rejonowego.

Art. 9. [Egzekwowanie wytycznych sądów wobec komorników] 1. Komornik nie może odmówić przyjęcia wniosku o:

- 1) wszczęcie egzekucji,
 - 2) wykonanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia,
 - 3) wykonanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym,
- 3a)³ **wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu środka dowodowego lub postanowienia nakazującego wydanie środka dowodowego w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej,**
- 4) wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu spadku,
 - 5) sporządzenie spisu inwentarza

– do przeprowadzenia których jest właściwy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

2. Komornik nie może odmówić wykonania czynności, o których mowa w art. 3 ust. 4 pkt 1 i 2, jeżeli jest właściwy do ich podjęcia i zostały one zleco-

³ Art. 9 ust. 1 pkt 3a dodany ustawą z dnia 13.02.2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 288), która wchodzi w życie 1.07.2020 r.

ne przez sąd, prokuratora, albo osobę zobowiązaną przez sąd do złożenia wniosku.

Art. 10. [Prawo wyboru komornika przez wierzyciela] 1. W sprawach, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2, wierzyciel ma prawo wyboru komornika na obszarze właściwości sądu apelacyjnego, na którym znajduje się siedziba kancelarii komornika właściwego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, z wyjątkiem spraw:

1.⁴ W sprawach, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt 1–2a, wierzyciel ma prawo wyboru komornika na obszarze właściwości sądu apelacyjnego, na którym znajduje się siedziba kancelarii komornika właściwego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, z wyjątkiem spraw:

- 1) o egzekucję z nieruchomości;
- 2) o wydanie nieruchomości;
- 3) o wprowadzenie w posiadanie nieruchomości;
- 4) o opróżnienie pomieszczeń, w tym lokali mieszkalnych, z osób lub rzeczy;
- 5) w których przepisy o egzekucji z nieruchomości stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku wyboru komornik działa poza obszarem swojego rewiru.

3. Wierzyciel, dokonując wyboru komornika, składa wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji pisemne oświadczenie, że korzysta z prawa wyboru komornika.

4. Komornik wybrany przez wierzyciela odmawia wszczęcia egzekucji, wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia albo wykonania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, jeżeli spełniony został przynajmniej jeden z poniższych warunków:

- 1) w zakresie prowadzonych przez niego egzekucji zaległość przekracza 6 miesięcy, chyba że łączna liczba wszystkich spraw, jakie wpłynęły do kancelarii w roku poprzednim, nie przekroczyła 1000;
- 2) wpływ wszystkich spraw w danym roku przekroczył 2500, a skuteczność w zakresie prowadzonych przez niego egzekucji w roku poprzednim nie przekroczyła 35%;
- 3) wpływ wszystkich spraw w danym roku przekroczył 5000.

⁴ Art. 10 ust. 1 zdanie wstępne zmienione ustawą z dnia 13.02.2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 288), która wchodzi w życie 1.07.2020 r.

5. Zaległość, o której mowa w ust. 4 pkt 1, oblicza się, dzieląc liczbę spraw niezadowolonych w poprzednim półroczu przez średni miesięczny wpływ spraw w poprzednim półroczu. Skuteczność, o której mowa w ust. 4 pkt 2, oblicza się, ustalając procentowy stosunek liczby spraw zadowolonych przez całkowite wyegzekwowanie dochodzonego świadczenia w roku poprzednim do liczby spraw, które wpłynęły w roku poprzednim.

6. W liczbie spraw, o których mowa w ust. 4 i 5, uwzględnia się sprawy, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2, z wyłączeniem spraw:

6.⁵ W liczbie spraw, o których mowa w ust. 4 i 5, uwzględnia się sprawy, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt 1–2a, z wyłączeniem spraw:

- 1) o egzekucję świadczeń powtarzających się;
- 2) w których komornik odmówił wszczęcia egzekucji na podstawie ust. 4 i 8;
- 3) w których nastąpił zwrot wniosku.

7. W stosunku do komornika, który rozpoczął działalność, zaległość i skuteczność, o których mowa w ust. 4, oblicza się po upływie roku następującego po roku, w którym złożył ślubowanie. W pierwszych dwóch latach kalendarzowych działalności komornik nie może przyjąć więcej niż 2500 spraw z wyboru wierzyciela w każdym roku.

8. Komornik wybrany przez wierzyciela może odmówić danemu wierzycielowi przyjęcia sprawy, jeżeli liczba wniosków egzekucyjnych, jakie wpłynęły do kancelarii w danym roku od tego wierzyciela, przekroczyła 100.

9. Na wniosek wierzyciela komornik przekazuje sprawę egzekucyjną wskazanemu przez wierzyciela komornikowi właściwemu zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. Do wniosku wierzyciela dołącza się pisemną zgodę wskazanego komornika na przyjęcie sprawy.

10. Jeżeli po wszczęciu postępowania komornik stwierdzi, że w momencie złożenia wniosku przez wierzyciela dłużnik zamieszkiwał poza jego rewirem, a zachodziły przesłanki do odmowy wszczęcia postępowania, o których mowa w ust. 4, komornik wyda postanowienie o przekazaniu sprawy komornikowi właściwości ogólnej dłużnika. W przypadku gdy w rewirze właściwości ogólnej dłużnika działa kilku komorników, przed wydaniem postanowienia komornik wezwie wierzyciela do wskazania w terminie 7 dni komornika właściwego, któremu sprawa ma zostać przekazana. Jeżeli wierzyciel w zakreślonym terminie nie wskaże komor-

⁵ Art. 10 ust. 6 zdanie wstępne zmienione ustawą z dnia 13.02.2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 288), która wchodzi w życie 1.07.2020 r.

nika właściwego, komornik przekazuje sprawę komornikowi właściwemu wybranemu według własnego uznania.

11. Przepisu art. 775¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego nie stosuje się.

12. W przypadku odmowy wszczęcia egzekucji, wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia albo wykonania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, komornik wydaje postanowienie. Postanowienie to doręcza się tylko wierzycielowi wraz z tytułem wykonawczym i wnioskiem egzekucyjnym. W przypadkach, o których mowa w ust. 4 i 8, skarga na postanowienie nie przysługuje.

Rozdział 2. Powoływanie i odwoływanie komorników

Art. 11. [Wymagania wobec kandydata na komornika] 1. Na stanowisko komornika może zostać powołana osoba, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie;
- 2) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 3) jest nieskazitelnego charakteru;
- 4) nie była karana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 5) nie jest podejrzana o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
- 6) ukończyła wyższe studia prawnicze w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskała tytuł magistra prawa lub zagraniczne studia prawnicze uznane w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 7) jest zdolna, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków komornika;
- 8) odbyła aplikację komorniczą, zwaną dalej „aplikacją”;
- 9) złożyła egzamin komorniczy;
- 10) pracowała w charakterze asesora przez okres co najmniej 2 lata;
- 11) ukończyła 28 lat.

2. Wymogi, o których mowa w ust. 1 pkt 8–10, nie dotyczą osób, które:

- 1) uzyskały tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych;
- 2) po uzyskaniu stopnia naukowego doktora nauk prawnych przez okres co najmniej 4 lat, w okresie nie dłuższym niż 6 lat przed dniem złożenia wniosku o powołanie na stanowisko komornika, były zatrudnione na podstawie umowy o pracę na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa;
- 3) zajmowały stanowisko sędziego lub prokuratora;
- 4) zajmowały stanowisko asesora sądowego przez okres co najmniej 2 lat;

- 5) zajmowały stanowisko referendarza sądowego przez okres co najmniej 2 lat;
- 6) wykonywały zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza przez okres co najmniej 2 lat;
- 7) zajmowały stanowisko radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej przez okres co najmniej 2 lat.

3. Wymogi, o których mowa w ust. 1 pkt 8 i 9, nie dotyczą osób, które ukończyły aplikację sędziowską, prokuratorską, adwokacką, radcowską lub notarialną i zdały egzamin sędziowski, prokuratorski, adwokacki, radcowski lub notarialny, oraz osób, które były zatrudnione na stanowisku referendarza sądowego.

4. Wymóg, o którym mowa w ust. 1 pkt 8, nie dotyczy osób:

- 1) które w okresie nie dłuższym niż 6 lat przed dniem złożenia wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego przez okres co najmniej 3 lat wykonywały obowiązki aplikanta sądowego i aplikanta prokuratorskiego lub były zatrudnione na stanowisku asystenta prokuratora, starszego asystenta prokuratora, asystenta sędziego, starszego asystenta sędziego lub były zatrudnione w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, Trybunale Konstytucyjnym lub międzynarodowym organie sądowym, w szczególności Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub Europejskim Trybunale Praw Człowieka, i wykonywały zadania odpowiadające czynnościom asystenta sędziego;
- 2) które po ukończeniu wyższych studiów prawniczych przez okres co najmniej 3 lat, w okresie nie dłuższym niż 6 lat przed dniem złożenia wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego, wykonywały, na podstawie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej, wymagające wiedzy prawniczej czynności bezpośrednio związane ze świadczeniem pomocy prawnej przez adwokata lub radcę prawnego w kancelarii adwokackiej, zespole adwokackim, spółce cywilnej, jawnej, partnerskiej, komandytowej lub komandytowo-akcyjnej, o której mowa w art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2019 r. poz. 1513, 1673 i 2020), lub kancelarii radcy prawnego, spółce cywilnej, jawnej, partnerskiej, komandytowej lub komandytowo-akcyjnej, o której mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2115 i 2193 oraz z 2019 r. poz. 730, 1673 i 2020);
- 3) które po ukończeniu wyższych studiów prawniczych przez okres co najmniej 3 lat, w okresie nie dłuższym niż 6 lat przed dniem złożenia wniosku o dopuszczenie do egzaminu komorniczego, wykonywały, na podstawie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej, wymagające

wiedzy prawniczej czynności bezpośrednio związane z czynnościami wykonywanymi przez notariusza w kancelarii notarialnej;

- 4) które w terminie określonym w art. 16 nie złożyły wniosku o powołanie na stanowisko komornika.

5. Okresy zatrudnienia, o których mowa w ust. 4 pkt 1–3, ustala się jako sumę okresów obliczonych z zachowaniem proporcjonalności ich wymiaru.

Art. 12. [Powolywanie przez Ministra Sprawiedliwości na wniosek zainteresowanego] 1. Minister Sprawiedliwości na wniosek zainteresowanego powołuje go na stanowisko komornika, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii rady właściwej izby komorniczej o zainteresowanym. Rada izby komorniczej nie ma statusu strony w toczącym się postępowaniu administracyjnym.

2. Minister Sprawiedliwości może odmówić powołania na stanowisko komornika, jeżeli utworzenie nowej kancelarii w rewirze objętym wnioskiem nie jest celowe lub liczba komorników działających w danym rewirze jest wystarczająca. Oceny tej Minister Sprawiedliwości dokonuje, uwzględniając potrzebę prawidłowego i sprawnego wykonywania czynności, o których mowa w art. 3, stan zaległości i wielkość wpływu spraw w danym rewirze. Minister Sprawiedliwości może odmówić powołania na stanowisko komornika, zwłaszcza gdy na skutek powołania komornika średnia liczba spraw w danym rewirze byłaby niższa niż 1000 spraw przypadających na jednego komornika. Średnią liczbę spraw oblicza się, dzieląc liczbę spraw, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2, z wyłączeniem spraw z wyboru wierzyciela, które wpłynęły do wszystkich komorników w tym rewirze w roku kalendarzowym poprzedzającym złożenie wniosku o powołanie na stanowisko komornika, przez liczbę komorników, co do których wydano decyzję o powołaniu na stanowisko komornika w rewirze na dzień rozpoznawania wniosku, powiększoną o jeden.

2.⁶ Minister Sprawiedliwości może odmówić powołania na stanowisko komornika, jeżeli utworzenie nowej kancelarii w rewirze objętym wnioskiem nie jest celowe lub liczba komorników działających w danym rewirze jest wystarczająca. Oceny tej Minister Sprawiedliwości dokonuje, uwzględniając potrzebę prawidłowego i sprawnego wykonywania czynności, o których mowa w art. 3, stan zaległości i wielkość wpływu spraw w danym rewirze. Minister Sprawiedliwości może odmówić powołania na stanowisko komornika, zwłaszcza gdy na skutek powołania

⁶ Art. 12 ust. 2 zmieniony ustawą z dnia 13.02.2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 288), która wchodzi w życie 1.07.2020 r.

komornika średnia liczba spraw w danym rewirze byłaby niższa niż 1000 spraw przypadających na jednego komornika. Średnią liczbę spraw oblicza się, dzieląc liczbę spraw, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt 1–2a, z wyłączeniem spraw z wyboru wierzyciela, które wpłynęły do wszystkich komorników w tym rewirze w roku kalendarzowym poprzedzającym złożenie wniosku o powołanie na stanowisko komornika, przez liczbę komorników, co do których wydano decyzję o powołaniu na stanowisko komornika w rewirze na dzień rozpoznawania wniosku, powiększoną o jeden.

3. Ogłoszenie o zwolnionym stanowisku komornika Minister Sprawiedliwości udostępnia niezwłocznie w Biuletynie Informacji Publicznej, chyba że powołanie nowego komornika na zwolnione stanowisko nie jest celowe. W ogłoszeniu wskazuje się rewir, imię, nazwisko, numer porządkowy oraz siedzibę i adres kancelarii dotychczasowego komornika oraz zaznacza się, że osoba, która zostanie powołana na stanowisko komornika, przejmie prowadzenie spraw dotychczas prowadzonych i niezakończonych przez tego komornika. Wnioski o powołanie na zwolnione stanowisko składa się do Ministra Sprawiedliwości w terminie miesiąca od dnia wskazanego w ogłoszeniu.

4. Minister Sprawiedliwości przesyła odpisy wniosków, o których mowa w ust. 1 i 3, wraz z załącznikami, radzie właściwej izby komorniczej w celu wyrażenia opinii w terminie 21 dni. Brak opinii nie stanowi przeszkody do nadania wnioskowi dalszego biegu.

5. W tym samym czasie zainteresowany może ubiegać się o powołanie tylko na jedno stanowisko komornika.

6. Minister Sprawiedliwości pozostawia bez rozpoznania wnioski złożone po terminie, o którym mowa w ust. 3, wszystkie wnioski zainteresowanego w przypadku złożenia wniosków o powołanie na więcej niż jedno stanowisko komornika, a także wnioski, do których nie załączono dokumentów, o których mowa w art. 13.

Art. 13. [Wniosek o powołanie na stanowisko komornika] 1. Do wniosku o powołanie na stanowisko komornika zainteresowany załącza:

- 1) życiorys;
- 2) dokumenty potwierdzające spełnienie wymogów, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 6;
- 3) dokumenty potwierdzające spełnienie wymogów, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 8–11, albo dokumenty potwierdzające zaistnienie okoliczności, o których mowa w art. 11 ust. 2–4;

- 4) oświadczenie, że nie jest przeciwko niemu prowadzone postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
- 5) oświadczenie, że nie toczyło się i nie toczy przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne;
- 6) zaświadczenie potwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków komornika.

2. Oświadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie zamieszcza w nim klauzulę następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

3. Do wydania zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, stosuje się odpowiednio przepisy określające zasady wydawania zaświadczeń dla kandydatów na stanowisko sędziowskie.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, zainteresowany może załączyć opinie, świadectwa i zaświadczenia.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, zainteresowany urodzony przed dniem 1 sierpnia 1972 r. załącza również oświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2019 r. poz. 430, 399, 447, 534 i 1571), albo informację, o której mowa w art. 7 ust. 3a tej ustawy.

Art. 14. [Informacje z Krajowego Rejestru Karnego] Minister Sprawiedliwości zasięga z Krajowego Rejestru Karnego aktualnej informacji o zainteresowanym powołaniem na stanowisko komornika.

Art. 15. [Procedura utworzenia albo objęcia kancelarii] 1. W terminie miesiąca od dnia zawiadomienia o tym, że decyzja o powołaniu na stanowisko komornika jest ostateczna, komornik jest obowiązany utworzyć albo objąć kancelarię i zgłosić ten fakt Ministrowi Sprawiedliwości. W przypadku utworzenia kancelarii, w zgłoszeniu, o którym mowa w zdaniu pierwszym, komornik podaje również jej adres.

2. O utworzeniu albo objęciu kancelarii i jej adresie komornik zawiadamia prezesa właściwego sądu rejonowego, który w terminie 14 dni sprawdza, czy kancelaria spełnia wymogi przewidziane w przepisach prawa oraz zapewnia możliwość samodzielnego i niezależnego wykonywania zadań, o których mowa w art. 3. O wyniku przeprowadzonych czynności spraw-

dających prezes właściwego sądu rejonowego niezwłocznie zawiadamia Ministra Sprawiedliwości.

3. Komornik zgłasza Ministrowi Sprawiedliwości i prezesowi właściwego sądu rejonowego każdą zmianę adresu kancelarii w terminie 14 dni od dnia tej zmiany.

4. Minister Sprawiedliwości, w uzasadnionych przypadkach, może przedłużyć termin, o którym mowa w ust. 1. Na postanowienie Ministra Sprawiedliwości w tym przedmiocie nie przysługuje zażalenie.

5. W przypadku nieutworzenia albo nieobjęcia kancelarii w terminie, o którym mowa w ust. 1 albo 4, powołanie na stanowisko komornika traci moc. Okoliczność tę stwierdza Minister Sprawiedliwości.

Art. 16. [Termin na złożenie wniosku o powołanie na stanowisko komornika] Wniosek o powołanie na stanowisko komornika można złożyć w terminie 5 lat od odbycia asesury komorniczej.

Art. 17. [Tryb przyjmowania od komornika ślubowania] 1. Po uzyskaniu od prezesa właściwego sądu rejonowego informacji potwierdzających spełnienie przez kancelarię wymogów, o których mowa w art. 15 ust. 2, Minister Sprawiedliwości zawiadamia o tym fakcie prezesa właściwego sądu apelacyjnego.

2. W terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, prezes właściwego sądu apelacyjnego odbiera od komornika ślubowanie według następującej roty:

»Ślubuję uroczyście jako komornik powierzone mi obowiązki wypełniać zgodnie z prawem i sumieniem, dochować tajemnicy prawnie chronionej, w postępowaniu swym kierować się zasadami uczciwości, godności i honoru.

3. Składający ślubowanie może dodać na końcu zwrot: „Tak mi dopomóż Bóg”.

4. Prezes właściwego sądu apelacyjnego zawiadamia Ministra Sprawiedliwości, prezesa właściwego sądu okręgowego, prezesa właściwego sądu rejonowego oraz radę właściwej izby komorniczej o odebraniu od komornika ślubowania.

5. Jeżeli komornik odmówi złożenia ślubowania lub z własnej winy nie złoży go we wskazanym terminie, powołanie na stanowisko komornika traci moc. Okoliczność tę stwierdza Minister Sprawiedliwości.

6. Z dniem złożenia ślubowania komornik uzyskuje prawo wykonywania czynności, o których mowa w art. 3. Z tym dniem nawiązuje się sto-

sunek podległości służbowej komornika wobec prezesa właściwego sądu rejonowego.

Art. 18. [Przesłanki zawieszenia komornika w czynnościach] 1. Minister Sprawiedliwości zawiesza komornika w czynnościach, jeżeli:

- 1) przeciwko komornikowi wszczęto postępowanie o umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3;
- 2) przy wszczęciu lub w toku postępowania o częściowe albo całkowite ubezwłasnowolnienie komornika ustanowiono doradcę tymczasowego;
- 3) nieusprawiedliwiona nieobecność komornika trwa dłużej niż 7 dni albo jeżeli mimo przesłanek, o których mowa w art. 43 ust. 1, w terminie 7 dni od dnia ich zaistnienia komornik nie wystąpił o wyznaczenie zastępcy.

2. Minister Sprawiedliwości może zawiesić komornika w czynnościach, jeżeli:

- 1) wniósł o to sam komornik z powodu długotrwałej choroby lub innych ważnych przyczyn;
- 2) przeciwko komornikowi wszczęto postępowanie o nieumyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub nieumyślne przestępstwo skarbowe;
- 3) przeciwko komornikowi wniesiono akt oskarżenia w trybie art. 55 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1987 i 2399 oraz z 2019 r. poz. 150, 679, 1255 i 1694), w którym zarzucono mu popełnienie przestępstwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;
- 4) prezes właściwego sądu złożył wniosek o odwołanie komornika z zajmowanego stanowiska lub Minister Sprawiedliwości z urzędu wszczął postępowanie w przedmiocie odwołania komornika z zajmowanego stanowiska w przypadkach, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 3 i 4;
- 5) przeciwko komornikowi wszczęto postępowanie dyscyplinarne, w którym zażądano orzeczenia kary wydalenia ze służby komorniczej albo mimo braku wniosku orzeczono wobec komornika taką karę.

3. Na postanowienie Ministra Sprawiedliwości o zawieszeniu komornika w czynnościach przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie, w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Do rozpoznania zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego o środkach odwoławczych. Przepisów o środkach zapobiegawczych nie stosuje się.

4. Wniesienie zażalenia na postanowienie o zawieszeniu komornika w czynnościach nie wstrzymuje jego wykonania.